

ГИККУС СТРАХІТНИЙ
ОКУНЬ ТРЕТІЙ І ЙОГО МЕЧ
ЗУХВАЛЕЦЬ

ПЕРЕДМОВА ГИККУСА СТРАХІТНОГО ОКУНЯ ІІІ, ОСТАННЬОГО З ВЕЛИКИХ ГЕРОЇВ-ВІКІНГІВ

Історія — то місце, де живуть примари.

Мое дитинство стало надбанням історії, і я бачу в ньому привиди героїв, драконів, берсерків і відьом. Утім, сьогодні вірити в таке не модно.

Однак — я вірю, бо я сам там був.

Коли ж ти, дорогий читачу, в житті своєму не стикався з відьмами, драконами, безплотними духами, то це ще не означає, що їх нема й ніколи не було на цьому світі.

Описана в цій повісті пошукова експедиція — одна з найважливіших віх мого життя.

Саме тоді я вперше зрозумів, що назви на мапі Архіпелагу (скажімо, Затока Розбитого Серця) — то не просто чиясь гарна вигадка. Ці назви вигадали живі люди з плоті й крові, а пригоди, що відбулися з тими людьми, дарма, що стали надбанням історії, і тепер існують там, мов безтілесні привиди.

Ось чому я кажу, що історія — це місце, де живуть примари.

Утрачений трон Дикозаходу

Над сивим простором
широкого моря,
мов кинувши виклик
стихії безмежній,
як спина горбача,
острів знісся розбитий.
І там, де шепочуть
розтерзані бурями трави,
а вітер сердитий
кущі вересу рве
і до землі
дерева хилить,
стримлять два кам'яних
оцупки, де стояв
Трон Правічний
Владик Дикозаходу.

ТУТ колись возсідав
Злобородий Страхун,
Останній Великий Король,
Буреносця тримач,
правив містом
своїм велелюдним.

І ТУТ, де кружать
під хмарами меви
та збиваються
вовки у зграї,
на болоті
на здобич пантруючи,
була колись гавань
на сто кораблів,
які по світу розсилав
Страхун, щоб воїни
зі сміхом,
як вікінги,
всюди сіяли
смерть і розпуку.

ТУТ він звівся,
стиснув кулаки
й прогорлав:
— Я НАРІКАЮ ОТОЙ
КРАЙ ЗАВТРАЛІЯ,
АДЖЕ ВІН
ІСНУВАТИМЕ ВІЧНО!
І тисяча мужів
труснули списками,
і загуділи
радісно вони.
А давні дракони
примружились,
мов кажучи:
— Дурень думкою багатіє.

ТУТ він був
зраджений власною
плоттю і кров'ю
під час
гри в шахи...
ТУТ ця кров пролилась
на царський мармур,
його сина кров...
ТУТ полум'я
лизало небеса,
коли все місто
палало,
як мільйон свічок...
ТУТ меч об меч
чистоголосо дзенькав...
ТУТ червоніли
води бухти,
забитої тілами вщерт'я...
І ТУТ розбитий
Король-Воїн озирнувся,
узрів, як мрії
його гинуть у диму,
коли човен його,
як вовк підбитий,
шкандибав хвилями
до Острова Розпачу.

Так закінчив
Останній Король Дикозаходу.
І згинув Трон,
злетіли в море шахи,
і зник у хвилях
Буреносець...
Королівство
розпалося
на сто
воюючих племен.
Поплив на захід
Злобородий,
не бачив більш його ніхто.

Але ТУТ це колись
відбувалося.
ТУТ, де ширяють
у небі орли,
над ожини
вузлистими плітями.
І лунає в печерах
надхвильних
біль людських
голосів...

БУРЯ ПОСЕРЕД ЛІТА

Бурі у Варварському Архіпелазі не рідкість.

Але такі бувають раз на сто літ.

Почалась вона без попередження, у самий розпал літа.

І три дні лютувала безупинно, завиваючи, мов поранений бог, носилася над покрівлями, трощила дерева, хапала кораблі й жбурляла на дно океану, мов шкаралупи; недбало, як сміття, змітаючи у море крихітні людські оселі, які чіплялися за схили пустельного та безплідного острова.

Чимало втрат приносять такі бурі, і чимало знахідок.

Буря може пустити на дно цілу купу човнів. І викинути з того ж дна на пляж разом з уламками потрощених суден чимало різних дивовиж, давно забутих людством.

Та під час цієї бурі загубилася людина.

Буря застала малу Каміказю, патлату відважну доцю Грудастої Берти, предводительки болотяних хнюпів, у відкритому морі, де вона пливла сама на своєму човні «Буремній качурці*».

*Буремна качурка — найдрібніша морська птаха. Так їх назвали тому, що моряки вважали їх провісницями бурі.

Буря ще не закінчилась, а хнюпи кинулися шукати дівчинку. Коли ж нарешті вітер ущух і племена Архіпелагу змогли повною мірою оцінити шкоду від стихії (зруйновані корівники, мури, будинки, викорчовані дерева), важко зітхнувши, засукали рукави та взялися до відбудови, хнюпи знову вийшли в океан, борознячи Архіпелаг уздовж і впоперек на чорновітрильних човнах, і без утаву кричали:

— Ка-а-а-аміка-а-а-азю-ю-ю-ю-ю-ю!..

— Ка-а-а-аміка-а-а-азю-ю-ю-ю-ю-ю!..

— Ка-а-а-аміка-а-а-азю-ю-ю-ю-ю-ю!..

Але ніхто їм не відповідав.

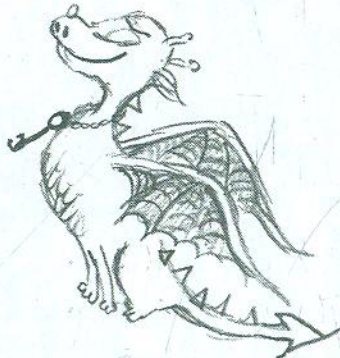
*ЧИ ВДАСТЬСЯ моредраконусу Скаженцю
влаштувати другий Заколот Драконів
і перебити всіх людей? І якщо таке станеться,
то з ким буде Беззубко?*

ЯКИЙ страшний вибір
доведеться робити Гиккусу?

*І КОЛИ всі дізнаються, що в нього є невольницьке
тавро?*

*І чи загинув ВРЕШТІ-РЕШТ отой одноногий,
однорукий, безносий, безволосий бандит
Елвін Зрадливець? Поглинула його пожежа
на Берсерку чи він знову щось вигадав???*

*Читай наступний випуск Гиккусових мемуарів —
«Як украсти меч дракона».*

Про Гиккуса.....	2
Перегмова Гиккуса Страхітного Окуня III, останнього з великих героїв-вікінгів.....	9
Бура посеред літа.....	14
Розділ 1. Зникла дитина.....	18
Розділ 2. Щось на пляжі.....	29
Розділ 3. Стовідсотково негодяще таборище.....	43
Розділ 4. Чаювання з Мац-Мацапуром.....	50
Розділ 5. Дванадцятий наречений Іскрини Мац-Кралі.....	59
Розділ 6. Сама-самісінька.....	68
Розділ 7. Я одружуся вранці.....	72
Розділ 8. Хто Риболопові батьки?.....	85
Розділ 9. Страхуни.....	100
Розділ 10. Чи впізнає хтось цей садок на омарів?.....	110
Розділ 11. Передостанній жених.....	132
Розділ 12. Талановитий, але емоційний кухар-француз Альфонс.....	141
Розділ 13. У темряві.....	156
Розділ 14. Утрачений трон Дикозаходу.....	168
Розділ 15. І що би робив Гиккус без істерікінгів!.....	194
Розділ 16. Церемонія нічних мерців.....	214
Розділ 17. Звір.....	233
Розділ 18. Померти як герой.....	249
Розділ 19. Несподіваний поворот.....	256
Розділ 20. О, то була жахлива нічка.....	268
Розділ 21. Велика несподіванка для Елвіна.....	276
Розділ 22. Діти знайшлися.....	281
Розділ 23. Як Мац-Мацапур нарешті залишився без дочки.....	285
Післямова.....	299